

กาแฟใส่น้ำเกลือ

นำเสนอเมื่อ : 22 ก.พ. 2552

รวบรวมโดย สมหวัง วิทยาปัญญาพันธ์

อ่านแล้วรู้สึกอบอุ่นดี เลยส่งมาให้เพื่อนๆ พี่ๆ
ได้อ่านกันบ้าง

กาแฟใส่น้ำเกลือ.....เรื่องดีๆที่ไม่ควรพลาด

เขาเจอเธอในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง

เธอดูโดดเด่นมาก

และมีคนมากมายล้อมเธอ

ในขณะที่เขาดูเป็นผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง

ไม่มีใครใส่ใจเขาเลย

และหลังงานเลี้ยงเลิก

เขาได้มีโอกาสนชวนเธอไปทานกาแฟต่อ

เธอประหลาดใจมาก

แต่ทำที่ที่สุขภาพของเขา ทำให้เธอตอบตกลง

พวกเขาหนึ่งในร้านกาแฟดีๆแห่งหนึ่ง

เขาดูประหลาดจนพูดอะไรไม่ออก

เธอรู้สึกอึดอัดมาก

จนคิดในใจว่า

ได้โปรดให้ฉันกลับบ้านเหอะ

แต่ทันใดนั้น.....

เขาถามบ๊อยว่า ขอเกลือบ่นได้ไหม

อยากเอามาใส่ในกาแฟ

ทุกคนในร้านหันมาจ้องเขาด้วยความประหลาดใจ

เขาอายจนต้องก้มหน้า

แต่ก็ยังเติมเกลือลงในกาแฟ
และก็ดื่มมันเสียด้วย

ทำให้เธอต้องถามเขาอย่างอดไม่ได้ว่า
ทำไมชอบกาแฟรสชาติแบบนี้

เขาตอบว่า เมื่อเขายังเด็ก

บ้านเกิดเขาอยู่ริมทะเล

เขาเป็นลูกน้ำเค็ม

เล่นกับทะเลทุกวัน เคยชินกับรสเค็มของเกลือ

เหมือนกับรสชาติของกาแฟเค็ม

เพราะฉะนั้นเมื่อทุกครั้งที่เขาได้ลิ้มรสกาแฟเค็มๆ

เขาก็จะคิดถึงวัยเด็ก

คิดถึงบ้านเกิด

เขาคิดถึงพ่อแม่ที่ยังอยู่ที่นั่น

เขาเล่าไปก็หน้าตาไหลอาบแก้ม

เธอรู้สึกสงสารเขาจับใจ

นั่นเป็นความเข้าใจลึกๆของเขา

ผู้ชายคนไหนที่กล้าบอกว่าเขาคิดถึงบ้าน

แสดงว่าเขาต้องรักครอบครัวอย่างมาก

และมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว

ดังนั้นเธอก็เริ่มประทับใจในตัวเขา

เริ่มชวนเขาคุย

เล่าถึงบ้านเกิดของเธอบ้าง

ชีวิตในวัยเด็ก ครอบครัวของเธอ

เธอกับเขาคุยกันถูกคอมมากขึ้นเรื่อยๆ

และจากการเริ่มต้นที่ดี

ทำให้เขากับเธอคืบหน้าความสัมพันธ์ต่อไป

จนที่สุด เธอก็ค้นพบว่า
เขาคือผู้ชายแบบที่เธอต้องการอย่างแท้จริง เขา

ใจกว้าง

อ่อนโยน อ่อนนุช และดูแลเป็นอย่างดี
เขาเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบ

แต่เธอเกือบจะมองข้ามเขาไป!

ต้องขอบคุณกาแฟแก้วนั้น

และชีวิตรักที่สวยงามเช่นนี้
ก็เหมือนดังเรื่องทั่วไป

เมื่อเธอตกลงใจแต่งงานกับเขา

และก็มีความสุขมาโดยตลอด....

โดยทุกๆครั้งที่เธอชงกาแฟให้กับเขา

เธอต้องใส่เกลือลงไปใ้กาแฟให้ทุกครั้งไป

เธอรู้ว่านี่เป็นกาแฟที่เขาชอบมากที่สุด

หลังจากนั้นอีกสี่สิบปี

เขาก็ตายจากเธอไป

ทิ้งจดหมายไว้ให้เธอฉบับหนึ่ง

ข้างในมีใจความว่า

ที่รัก อภัยให้ผมด้วย

ที่ต้องโกหกคุณชั่วชีวิต

มีเรื่องเดียวเท่านั้นที่ผมโกหกคุณ
เรื่องกาแฟเค็มนั้น

จำวันแรกที่เรามีนัดกันได้ไหม

ผมประหม่อมมากในตอนนั้น

จริงๆแล้วผมต้องการน้ำตาล
แต่ผมพูดผิดเป็นขอเกลือ

ซึ่งมันยากที่จะกลับคำในตอนนั้น
ผมจึงต้องปล่อยมันไป

ซึ่งผมไม่คิดว่า

นั่นจะทำให้เราได้เริ่มต้นการพูดคุยกัน

ผมพยายามที่จะสารภาพกับคุณหลายต่อหลายครั้ง

แต่ผมก็ไม่กล้าที่จะสารภาพออกไป

ทำให้ผมสัญญากับตัวเองว่า
จะไม่โกหกอะไรคุณอีกแม้แต่ครั้งเดียว

ตอนนี้ผมจากไปแล้ว
ผมไม่ต้องหวาดกลัวอะไรอีก

ดังนั้นจึงเล่าความจริงในจดหมายฉบับนี้

แท้จริงแล้วผมไม่ได้ชอบทานกาแฟรสเค็มเลยแม้แต่
น้อย

มันรสชาติค่อนข้างแย่มากทีเดียว

แต่ที่ผมทานมันตลอดทั้งชีวิตตั้งแต่ได้รู้จักคุณ

ผมไม่เคยนึกเสียใจในสิ่งที่ทำเพื่อคุณเลย

การได้พบคุณเป็นความสุขอันยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดชีวิต
ของผม

ถ้าผมได้มีโอกาสมีชีวิตอีกครั้ง
ผมก็ยังอยากจะได้พบคุณ

และมีคุณเป็นภรรยาผมอีกครั้งเช่นกัน

แม้ว่าผมจะต้องดื่มกาแฟรสเค็มอีกตลอดชีวิตก็ตาม!

น้ำตาลของเธอหยดใส่กระดาษจดหมายจนเปียกชุ่ม

และหลังจากนั้น หากมีใครถามเธอ

กาแฟรสเค็มเกลือรสชาติเป็นเช่นไร

เธอก็จะตอบเสมอว่า “ มันหวาน ”